

24 Millimeter og 20-Francen af 21 Millimeter. Forskellen mellem dem bliver lige saa stor som mellem det franske 20-Franc Stykke og den engelske Sovereign, og de ville neppe være udsatte for let at forveksles, især hvis de bære forskelligt Præg. Men jeg tænker, at der i Realiteten neppe bliver Anvendelse for mere end et af disse Møntstykker.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en dansk-vestindisk Seddelbank.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.).

Sagen sattes til Forhandling.

J. J. Jensen: Ligesom jeg har tilladt mig at anbefale det foregaaende Lovforslag, vil jeg ogsaa anbefale dette til det høje Tings Velvillie. Naar jeg ikke kan komme slet saa let over det, som over det foregaaende, har det naturligvis sine Grunde, som jeg kort skal udvikle. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) gjorde en lille Bemærkning om dette Forslag under den foregaaende Sags Behandling, og han sagde, at det var ingen Pengeforretning for Bankerne, men det skete ene og alene for at ophjælpe Øerne; ja, lad os sige begge Dele, jeg tror nok, det kan kaldes en Pengeforretning. Naar Bankerne oprette en Seddelbank og faa fri Udstedelse af Sedler til 10 Mill. Francs og kun skulle have en Guldbeholdning af $\frac{3}{8}$, saa kan enhver nok forstaa, at det kan være en Slags Pengeforretning. Jeg har den Tro, at Bankerne nok ville tjene ret ordentligt paa denne Historie, men jeg har den Tro til den ærede Finansminister, at han har faaet dette Forslag formet saa godt, han har kunnet, ved Samarbejde med disse Bankinstitutioner, saa at jeg tror, at jeg i Tillid til den Overenskomst, han har sluttet, kan anbefale Tingets Medlemmer at stemme for dette Lovforslag. Man kan maaske sige: Er det ogsaa nødvendigt, at der udfordres 10 Millioner Fr. for at have

det tilstrækkelige for den Befolkning, der findes i dansk Vestindien. Dertil skal jeg bemærke, at Pengeomsætningen er rigeligere og forholdsvis større ude i dansk Vestindien end hjemme efter samme Folke-tal, naar man tager f. Eks. en af vore Provinsbyer. Det falder maaske ikke rigtigt i Traad med den Forestilling, Folk have, thi de tro maaske, at dansk Vestindien er et meget forarmet Land. Det er ikke Tilfældet. Det er gaaet daarligt derude, men det har sine Grunde, som vi kunne komme ind paa siden; men det er nødvendigt at faa en Bank, og derfor er dette Lovforslag det vigtigste af disse 3. Jeg tror, at det er til umaadelig Støtte og Værdi ikke alene for forretningsdrivende og handlende, men ogsaa for Landejendomsbesiddere og Landbrugere, det er en absolut Nødvendighed, at de kunne henvende sig et Sted, hvor de kunne optage Laan, uden at være udsatte for at blive gjorte til Genstand for, jeg kunde næsten fristes til at sige Aager. Det vil dette Forslag afhjælpe, og derfor har det min fulde Sympati. Jeg er sikker paa, at den Overenskomst, som Finansministeren har sluttet, er sluttet saa fordelagtig, som paa nogen Maade muligt. Saa er der en anden Ting, og det er, at disse Kreditbeviser, som jeg omtalte ved det foregaaende Lovforslag, ere Bankerne forpligtede til at indløse, og selvfølgelig gaar Overskuddet til Statskassen. Da Statskassen har Indløsningspligt, blive vi af med dem med det samme, og selvfølgelig vil det ogsaa bidrage til en lille Smule Indtægt for Statskassen. Banken paa St. Thomas har Filialer i Christianssted og Frederikssted, og gennem disse Banker er det saa Meningene, at Ind- og Udbetalingen af og til Statskassen skal foregaa. Det kan ogsaa være, naar den Tid kommer, da vi skulle lovgive paa dette Omraade, at vi netop ved denne Form og Ordning kunne bidrage til, at vi ad denne Vej kunne slippe for enkelte Udgifter, vi ellers ville faa. Jeg skal dermed anbefale Lovforslaget til det høje Tings Vedtagelse.

Vilhelm Lassen: Jeg forstaaer saa godt, at disse Lovforslag angaaende Forholdene i Vestindien, der ere forelagte her,

Rettelse.